

Folk have ganste sikkert Ret. Den næste Dag finder man imidlertid en Fremstilling fra den anden Side, og efter dens Gennemlæsning maa man uvilkaarligt ogsaa sige: Ja, men disse have jo ogsaa Ret. Sagen er nemlig den, at selv om man ikke vil forudsætte forsættelig Forvanskning eller Uærlighed i Fremstillingen fra nogen Side, er en saadan Fremstilling i den Grad ensidig, i den Grad set fra den ene Part's Side, at den i Virkeligheden kun giver et meget usuldstændigt Billede af den tilstedeværende Konflikt. Anderledes forholder det sig, naar vi have et Enighedskammer, som Arbejdere og Arbejdsgivere se hen til med den Tillid, som det kan gøre Krav paa, naar, som her, de Personer, der beklæde Pladserne ved et saadant Enighedskammer, ere valgte af dem selv. Der kunne saadanne ensidige Fremstillinger forebringes, der er Stedet til at undersøge og sigte, Stedet, hvorfra de Meddelelser til Offentligheden skulde udgaa, som denne har Krav paa, og som vi kunne stole paa. Jeg vil sige, at Henvendelsen til Enighedskamret fra de to Parters Side selvfølgelig er frivillig. Man kan ikke tvinge dem dertil, man kan overhovedet ikke tvinge nogen til noget efter Afdeling B. i mit Lovforslag, da dette er det eneste rigtige Princip, det eneste, der kan føre til noget Resultat. Men jeg vil dog sige, at naar det bliver bekendt, at den ene Part under en stor Arbejderkonflikt, som skal til at udbryde eller allerede er udbrudt, har henvendt sig til Enighedskamret og vil forelægge sin Sag for det, medens den anden Part er uvillig dertil, saa vil der allerede derved for den offentlige Mening være kommet en særdeles værdifuld Oplysning frem om, hvor den foreløbig skal søge den bedste Sag. Den af disse to, der ikke paa nogen Maade vil lade de uvildige sagkyndige Mænd undersøge Forholdet, kan ikke forudsættes at have opstillet Forbringinger, som kunne taale at underkastes Kritik og Undersøgelse.

Jeg skal efter disse almindelige Bemærkninger tillade mig nogle saa vidt muligt ikke alt for vidtløftige Bemærkninger om selve mit Lovforslags Indhold, idet jeg tænker mig Muligheden af, at der kunde være Medlemmer, som det ikke vilde være uvelkomment at saa en eller anden Tilhøjning eller Forklaring med Hensyn til de enkelte Bestemmelser. Jeg vil da sige, at i § 7 ville Tingets Medlemmer finde de Forhold angivne, under hvilke Arbejderretter kunne oprettes, og det Omraade, der anvises dem for deres Virksomhed. Jeg har der i Mod sætning til den tytte Lovgivning fastsat, at der ikke skal kunne oprettes nogen Arbejdsret, med mindre Arbejdsgivere og Arbejdere derom i For-

ening indgive et Andragende, og jeg har endvidere ikke foreslaaet, at de i saa Fald skulle oprettes; det overlades til Kommunalbestyrelsen, derefter til Overøvrigheden, og i sidste Instans ogsaa til Centraladministrationens, Indenrigsministeriets, Afgørelse, om og paa hvilken Maade en saadan Arbejdsret skal oprettes. Naar der altsaa ikke staar angivet, hvor mange Arbejdsgivere eller Arbejdere, der skulle anbrage derom, er det kun, fordi det ikke er praktisk muligt at afgøre det, og fordi det selvfølgelig er det første, som den eller de Autoriteter, der skulle tage Bestemmelse om Arbejdsrettens Oprettelse, vil spørge om: hvor mange er det, der ønske det, og de ville da kunne danne sig et Skøn om, hvorvidt der er et tilstrækkeligt stærkt Ønske, igennem et tilstrækkeligt Antal af de to Slags, om, at en saadan Arbejdsret skal tilvejebringes. Der fordres altsaa efter denne Lov ikke Oprettelsen af nogen som helst Arbejdsret, og det kan godt være, at der kan gaa Nar hen — jeg tror det ganste vist ikke — inden vi faar nogen Arbejdsret her i Landet, fordi der ikke blev anbraget om at saa nogen saadan; og komme de, antager jeg, at det vil blive i meget begrænset Antal, indskrænket til de af vore større Byer, hvor der er en udviklet Industri, og hvor man har følt Savnet af dem. Her i Kjøbenhavn vil man sandsynligvis komme først. Jeg har ment at burde i Henhold til § 2 indskrænke Arbejdsretternes stedlige Omraade til en Amtsraadskreds, en Overøvrighedskreds, og jeg har tillige ment, at hvor der findes en saadan Arbejdsret, skal den og ingen anden Domstol dømme i Sager, der henhøre under dens Myndighedsomraade. Dette vil naturligvis ingenlunde sige, at de nuværende private Voldgiftsretter, som have virket til Tilfredshed, skulde bortfalde; paa ingen Maade, Sagen er kun, at naar en Arbejder og en Arbejdsgiver ville søge hinanden, føre Proces med hinanden, paakalde Lovgivningsmagten mod hinanden, da skal, hvis en saadan Arbejdsret forefindes paa Stedet, denne benyttes, og jeg finder det ikke blot rimeligt, men fordelagtigt for de paagældende, efter som de opnaa den Fordel, som en Arbejdsret ved sin hurtige og sagkyndige Afgørelse frembyder for dem.

I § 3 har jeg angivet de Forhold, som en Arbejdsret har at paadømme. Jeg vil derom kun sige, at det er saadanne Stridigheder, som kunne opstaa i det daglige Arbejdsforhold, under de Arbejdskontrakter, som gælde, og de Arbejdsaftaler, som Parterne have indgaaet med hinanden. Hvis saadanne Arbejdsretter ikke forefindes, og hvis man ikke kan blive enig om en mindelig